

Димитрије Коканов

ВИЛИНСКА ПРАШИНА

Драма која се догађа једне јесење вечери

“У свом живојном облику појединац је нужно само делић и девијација целокупне слике човека. Ошуда се пошалишеј – целокупности човека – не налази у посебном члану, већ у друштву као целини; појединац може бити само један орџан.”

Џозеф Кембел
Херој са хиљаду лица

ДИМИТРИЈЕ КОКАНОВ, рођен је 1986. године. Студирао је филозофију на Филозофском факултету у Београду, а 2008. године уписао драматургију на Академији уметности у Београду, где ће дипломирати у јуну 2012. године.

Године 2009. са драмом *Лейтаци* победио је на конкурсy “Слободан Стојановић” у Пожаревцу. Исте године драма *Лейтаци* је уврштена у финале интернационалног конкурса студентске драме у Лондону (NSDF).

Године 2010. драма *Лейтаци* је објављена као прва књига у едицији добитника награде “Слободан Стојановић”.

Године 2011. са драмом *Вилинска прашина* победио на конкурсy “Зоран Радмиловић” у Зајечару.

Јавно читање његове драме *Ја нисам Ворен Биџи* одржано је исте године у оквиру београдског Миксер фестивала у режији Ивана Вуковића.

Добитник је Видовданске награде за најбољег студента катедре за драматургију на Академији уметности у Београду.

Као драматург и сценариста сарађивао на више краткометражних и играних студентских филмова.

Димитрије КОКАНОВ

ВИЛИНСКА ПРАШИНА

Драма која се догађа једне јесење вечери

ЛИЦА:

ТИХОМИР, (57) слепи отац

БОЖАНА, (52) потрошена мајка

ДИВНА, (17) ретардирана ћерка

ЂОРЂЕ, (30) дете без родитеља

+ 3 физичка радника, дођу и оду без речи

НАПОМЕНА:

Породична кућа има облик велике, беле, мермерне коцке. У дну коцке су врата. На средини двокрилна, тешка, улазна врата која, када се отворе, у простор пуштају звуке мучења (содома и гомора из off-а). Лево и десно од двокрилних тј. улазних врата налазе се врата од собе и купатила. Током драме, од тренутка када се Ђорђе појави, странице коцке (бочне, фронтална и плафон) се примичу једна другој и на тај начин смањују простор у коме се одвија радња.

РАЂАЊЕ

Дивна сјоји поред Божане која сјоји и зледа пресјирашено. Божана једном руком држи Дивну за раме, другом сјеже Тихомирову шаку. Тихомир седи на сјолици. Три човека у кожним јакнама, са великим сјоковима на рукама износе из куће шелевизор, две велике кућије, музичку линију, велику икону, кожную фошељу... За собом осјављају иусјош. Пауза. Тишина, а ијошом као да се нишија није догодило.

Дивна седи раширених руку и зледа иред себе. Божана јој навлачи иласјична вилинска крила. Тихомир седи у левом уљу, жмури и ишек иовремено уздахне дубоко.

БОЖАНА: Било је поподне, напољу је мирисало пољско цвеће. Река је, овде доле код нас, била много дубља, људи су се некад у тој води давили. Вода је била толико чиста да се све могло видети на дну. Видели су се шарани, траве, ситне рибице, стари отпад, мртви и живи... Ја сам седела на обали, хладила ноге у води и чекала Тихомира и Данила да се врате кући.

ДИВНА: Где сам ја била?

БОЖАНА: И тебе сам чекала. Мада то нисам знала.

Божана чешља Дивну.

ДИВНА: Ја сам хтела да те изненадим.

БОЖАНА: Један вилински коњиц ми се тада веома приближио и шапнуо ми да треба да га пратим. Пратила сам га далеко, далеко... Ноге су ме јако болеле колико сам далеко ишла.

ДИВНА: До краја реке, далеко?

БОЖАНА: До мора далеко.

ДИВНА: Тамо где су велике рибе, са великим зубима и бродови велики к'о куће и опасни гусари што хоће да украду и убију?

БОЖАНА: Тамо је била ливада пуна великог, шареног цвећа. Цветови су били велики к'о моја глава. Ја сам легла у то цвећа и гледала сунце. Изненада сам осетила да нешто мили по мом стомаку.

ДИВНА: Буба?!

БОЖАНА: Хтела сам да убијем бубу и баш када сам замахнула руком видела сам малу вилу. Мању од твог малог прста. Видела сам како сипа свој вилински прах у мој пупак и леже уморна у њега.

ДИВНА: Је л' имала крила та вила?

БОЖАНА: Провидна, мала крила је имала.

ДИВНА: Је л' као моја крила?

БОЖАНА: Као твоја крила.

Дивна се окреће и највише Божанин пупак.

ДИВНА: Овде?

БОЖАНА: Ту.

ДИВНА: Где је та вила сада?

Божана се сагне и пољуби Дивну у шеме.

БОЖАНА: Онда ме је јако заболоо стомак и мислила сам да то нећу преживети. Пробила ме је вила и више је нисам видела. Када је прошло пуно времена, ја сам родила ону малу вилу која је сада порасла. Ти си та вила. Зато си ти тако лепа и посебна. Зато си ти тако другачија.

ДИВНА: Али ја не умем да летим.

БОЖАНА: Али само ти умеш да причаш са животињама.

ДИВНА: Само ја умем да причам са животињама.

БОЖАНА: Веруј ми, једног дана ћеш знати да је то највећа срећа. Ти, Дивна, знаш како са природом да живиш.

ДИВНА: Мама, ако си ти мене добила кроз пупак, како се онда ти и тата волите?

БОЖАНА: Љубав је нешто другачије.

ДИВНА: Ти и тата треба да радите оно, па онда да добијете мене и бату, а не да нас донесу виле у твој пупак!

БОЖАНА: Зар ниси срећна што си вила?

ДИВНА: Јесам, али мама... Ја не могу да летим и не светлим у мраку. А и ја хоћу да имам мужа!

БОЖАНА: Још си ти моја балавица, слинава!

Божана је чврсто зрли. Дивна се ошме. Дивна усњаје испред Божане.

ДИВНА: Нисам мала! Драгана из продавнице ми је рекла да жена, кад има сисе, онда треба да има и мужа. Ја имам сисе, мама!

Дивна њиша своје мале жруди, мази се.

БОЖАНА: Драгана лаже!

ДИВНА: Мама и ти имаш сисе, зато имаш тату!

БОЖАНА: То је другачије!

ДИВНА: Јер ти ниси вила?

БОЖАНА: Јер ја нисам вила.

ДИВНА: А виле се не јебу?!

Божана ујозорава Дивну.

БОЖАНА: Слушај ме сада добро! Муж није неко с ким ти треба само да се скинеш гола и трљаш. Муж је неко кога ти треба да волиш. Муж је мушкарац од кога ће стално да те боли глава, од њега ћеш стално да будеш тужна, некада ће те и тело болети због мужа.

ДИВНА: Тебе тата боли?

БОЖАНА: Боли ме!

ДИВНА: Зашто ти је онда тата муж?

БОЖАНА: Јер сам ја навикла да ме тата боли.

ДИВНА: То ти је глупо!

БОЖАНА: Брак ти је глуп!

Божана њосџавља сџо за вечеру. Дивна је све време њраџи.

ДИВНА: Како ћу онда ја? Шта ће ми сисе, ако нећу имати бебу?

БОЖАНА: Имаћеш, кад ти вила дође, једном.

Божана и Дивна седе и једу. Тихомир седи и жмури.

БОЖАНА: 'Ајде човече, ниси ни пробао!

ТИХОМИР: Не могу више.

БОЖАНА: И мени је доста, па ипак трпам.

ДИВНА: Ја волим качамак. Ја волим кад имамо парадајз и краставце. Кад ћемо јести парадајз, тајо?

ТИХОМИР: Нећемо га јести. Нема сада прадајза.

ДИВНА: Ја кад сам била мала увек је било.

ТИХОМИР: Ти кад си била мала било је другачије. Кад порастеш онда све буде другачије. Онда више нема ништа.

БОЖАНА: Једи, Тихомире!

ДИВНА: Једи, татице!

Тихомир безвољно њојједе кашику качамака и одбурне чинију.

БОЖАНА: Дивна те гледа.

Тихомир њодиге жлаву. Гледа даље од сјола.

ТИХОМИР: Доста ми је...

БОЖАНА: Погледај у шта се претвараш!

ТИХОМИР: У шта?!

ДИВНА: У мужа.

Божана њомилује Дивну њо коси, насјави да једе. Дуља њауза.

ТИХОМИР: Сећаш се какав је парадајз био оне године кад смо добили Дивну? Била је то плодна година, моја Божана! Види сад!

БОЖАНА: Тад се могло. Тад смо га куповали.

ТИХОМИР: Прошло је седамнаест година...

БОЖАНА: Немој да се сећаш.

ТИХОМИР: Она је сада опасно дете, Божана! Не држи је место. Сазнаће. Видеће света и хтеће да оде.

БОЖАНА: Не говори пред њом!

ДИВНА: Ја сам готова, 'ајде да певамо, тајо?!

ТИХОМИР: Нећемо сад.

БОЖАНА: Кад бата дође.

ДИВНА: Онда ћемо певати. И бата ће певати. И мама ће певати. И ти ћеш, тајо!

ТИХОМИР: Тата неће. Не зна тата.

ДИВНА: Таја не зна...

БОЖАНА: Склони тањире, Дивна! Треба да се спремиш за кревет.

Дивна усјаје и склања њањире.

ТИХОМИР: Не гледај ме тако. Не сажалевај ме.

Божана се њримиче Тихомиру. Гледа жа њраво у очи.

БОЖАНА: Има да буде парадајза. И колача и торте ће да буде. И живот ће да стане нама, ал' њој има да крене. Има да јој буде бања. Да се не брине.

- ТИХОМИР: Нема ништа. Ништа неће ни имати осим казне. Бог ју је обележио, Бог је тако хтео.
- БОЖАНА: Бог је хтео да ти постанеш... Да нас овако...
- ТИХОМИР: Да постанем богаљ! Реци! Реци шта сам ја?! Шта је Бог хтео?!
- БОЖАНА: Да имаш дете о коме ћеш и сада да бринеш. Да умреш трудећи се за њу. Да душу своју намучену испустиш за њу. То је хтео Бог! Да од свега на свету Дивна наследи твоје претке!
- ТИХОМИР: Мало се занео у срању.
- БОЖАНА: Занео си се ти ако мислиш да ћу те пустити да одустанеш.
- ТИХОМИР: А Данило? И он је побег'о. Нисмо здраво дете умели да задржимо и изведемо на прави пут, а камоли њу... Она је...
- БОЖАНА: Низ пут! Котрљаш се и децу вучеш за собом.
- ТИХОМИР: Не криви мене.
- БОЖАНА: Неко мора бити крив. Све је празно. Немамо ништа. Све су нам узели. Ни слике на зиду... Тихомире, јуче сам тек схватила да су нам и оне нове шерпе нераспаковане однели и сервис за ручавање што сам за Данила сачувала кад се буде женио... И кристалне чаше моје покојне бабе... Моје бабе и мајка и тетке и све остале неучене жене кристалне су чаше од рата спашавале, а ја их у мирнодопским условима изгубим.
- ТИХОМИР: Ти си прва у породици која је родила сина.
- БОЖАНА: Син боли.
- ТИХОМИР: Боли кад оде да ништа сем срања за собом не остави. Син боли кад те не воли.
- Дивна скакуће по њросџорији, као да њлеше.*
- ДИВНА: Мама, а је л' могу да напуним каду?
- БОЖАНА: Касно је, треба да легнеш. Само туширање. Опери зубе!
- ДИВНА: Мама, мало у кади да се брчкам!
- БОЖАНА: Неће бити доста топле воде, а мора да остане и за Данила кад се врати кући.
- ТИХОМИР: Кад ће да се врати?

ДИВНА: Он се никад не врати. Је л' могу, мама?

Божана се изнервирано ѓрѓне.

БОЖАНА: Не! Рекла сам већ!

Дивна се уљлаши, одлази у куйајшило.

ТИХОМИР: Не смеш бити груба. Она то неће разумети.

БОЖАНА: Плаши ме она. Сад је порасла и све хоће. Хоће да ради све што чује. Много слуша! Рекла сам ти да пред њом не црниш. Боље да ти језик отпадне него да њу трујеш тим причама.

ТИХОМИР: Ти верујеш Божана да ће Бог да нам помогне?

БОЖАНА: Верујем у равнотежу. Нисам ја заслужила да ми све узме.

ТИХОМИР: Ништа ти сем есцајга није узео. Све остало смо сами пустили.

БОЖАНА: Узео ми дете, узео ми твоје очи, узео ми ћеркин разум... Узео ми смисао и пустио да живим сама. Дозволио да нам буде овако... Никако!

ТИХОМИР: Сви у мојој породици су завршавали к'о ја. Доста сам ја видео. Уосталом, шта ће ми очи сада? Само би ми било страшно да гледам у шта се овај свет претворио. Овако га бар памтим онаквог лепог, какав је био када су нам се деца рађала.

БОЖАНА: Због такве деце је свет постао ово што је данас.

Дивна излази из куйајшила. Разѓолићена је. Божана је махиално ѓрекрива ѓешикиром, забораваљајући да је Тихомир слеј.

ДИВНА: Лаку ноћ, тајо!

ТИХОМИР: Лепо сањај!

ДИВНА: Будите ме кад бата дође да му певам за рођендан!

Дивна одлази у сјаваћу собу десно. После дуѓе и неме ѓаузе, за време које Божана ѓужно ѓледа у Тихомира док он изѓубљено седи, Божана ѓрилази Тихомиру. Сјушија му руку на раме. Гледа ѓа сажалјиво.

БОЖАНА: Ти мене више не видиш, Тихомире! Не видиш у шта сам се ја сада претворила. Сваки дан сањам да је последњи. Сањам да сам отишла далеко. Далеко где ме људи не знају. Далеко где ме се нико не сећа. Далеко где ћу бити сама и кренути из почетка. Престала сам да читам. Престала сам да се надам. Дане и ноћи проводим далеко... Желећи да све нестане. Лоша сам мајка и супруга. Лоша сам... Не волим више себе и свој живот.

ТИХОМИР: Ја те више и не препознајем.

БОЖАНА: Нема ту шта да се позна. Пролазност. Изнемоглост. Гледај!

ТИХОМИР: Хоћу да видим! Хоћу!

БОЖАНА: Најгоре ти је кад човек више нема разлога да воли себе. Онда заборави разлоге због којих га неко други воли. Ако га неко воли. Углавном, не воли га нико!

Божана га хваћа за главу с обе руке. Примиче му се и уноси му се у лице.

БОЖАНА: Видиш? Је л' видиш?!

Божана сипушића Тихомирову руку себи на међуножје. Он дахће. Дрхће обоје. Она га љидиже. Дише му за врати.

БОЖАНА: Прошло је. Сува сам. Неће да ради ово доле. Стало је.

ТИХОМИР: Хоћу те!

БОЖАНА: Ти?

ТИХОМИР: Хоћу! Ја! Тебе... Тебе ћу... Хоћу... Јеб...

БОЖАНА: Иде ми се одавде.

ТИХОМИР: Куда?

БОЖАНА: Тамо... Негде... Негде где је свет још млад и спреман да нам пружи све без чега смо остали... Хајде, Тихомире!

ТИХОМИР: Где ћу те поново видети. Очима... Где је парадајз зрео и имаћемо га у изобиљу. Где ће све бити пуно. Наша кућа велика, бела, топла кућа пуна до врха. Пуно скупих и светлуцавих ствари. Наша кућа и наш живот који ћемо да волимо. Наша деца...

БОЖАНА: Не бих децу! Нећемо тамо имати децу и заувек ћемо бити срећни. Ти ћеш ме гледати овако... Швалерски... Мало преко чаше и леда... Седећеш на високој барској столици, пушићеш скупе цигарете... Имаћеш бело одело и цвет за ревером... Ја ћу овако да плешем... Ногу да дижем високо... Високо! Да се све види!

Божана укључује грамофон, креће музика. Она љеше.

БОЖАНА: У дугачкој, љубичастој, плишаној хаљини... Имаћу прстен и сви ће видети мој прстен велики... Сијаће к'о осмех мој бели и наша кућа велика, бела до крова пуна... Прстеном ћу врата наше куће откључавати... Људи ће нас гледати... Људи ће хтети да дођу у ту нашу кућу и да донесу нешто... Ми ћемо им дати да узму... Јер ће кућа бити пуна и ми ћемо имати!

ТИХОМИР: Шта ћемо ми имати, Божана?

БОЖАНА: Све... Шта, шта ћемо имати? Шта хоћемо! Све ћемо! Имаћемо све, Тихомире! Баш све! И меса свежег и лука љутог и меса млевеног и књига и слика и иконе... И Бога и љубав и лепе наочаре к'о Џеки Кенеди... И прстен... И хлеба куповног... И бесна кола без крова... Кола брза, кола мала и црвена... Кола којима ћемо отићи далеко... Далеко...

Божана га подиже. Плешу дуго и предано. У почетку су несирејни, после су интимни. Обоје на ивици да заљачу.

БОЖАНА: Знаш шта, Тихомире?

Божана се одмакне. Пресјају да плешу. Она баци музику.

ТИХОМИР: Шта?

БОЖАНА: Не плаши мене смрт црна и хладна. Не плаше мене ни ти лудаци које нам је Данило око врата закачио. Мене плаши да неће ништа да буде.

ТИХОМИР: Биће!

БОЖАНА: Кад ће?

ТИХОМИР: Неће Бог нас. Ми морамо да се боримо. Рекла си да морамо за Дивну! Зар ниси? То си рекла, то ће бити.

БОЖАНА: Не бих ја то. Рекла сам, ал' не бих.

Божана прилази са парадајзом у руци. Показује га Тихомиру. Он је ѓрли. Она сипска парадајз.

БОЖАНА: Осетиш да је кисео... Није к'о раније. Штипа за очи. Неће нико ни на пијаци да га купи. Неће нико од мене... Од сиротиње. Сви гледају испод ока и кажу то је она што је имала све и није дала ником, то је она што ми је дете на годину срушила. Гледају и неће да купе. Говоре да чујем. То је она што јој је мала у главу болесна, а син јој све отео. Некад је имала, а сад нема. Неће ништа њој да дају. То је она што ју је муж... Што ју је варао, па убио.

Божана сипска Тихомира и цеди парадајз кроз ѓрсће. Он је ѓрли. Срце сок љода који кайље низ њену руку.

БОЖАНА: То је она што... Говоре, Тихомире! Неће да купе кисели и закржљали парадајз. На нашој земљи нећи ништа да роди. Сви то виде. Сви знају све. Говоре оно шта сам ја и смеју се. Умиру од смеха.

Божана одлази у кујатйило. Тихомир клекне, брише флеку на йоду.

ТИХОМИР: Слатко, слатко, слатко... Шећерана... Велики... Гломазни силоси као дебела чудовишта пуна шећера. Камииони и трактори довозе у приколицама репу. Ми правимо шећер. Цела моја породица, коленима уназад болује од шећера. Дијабетичар, директор шећеране. Скупо одело, кравата, свеже обријано лице... Мог погледа се плаше. Ја само покажем прстом и буде тако. Од мог аута беже и пси луталице што лају. У мојој канцеларији има свега. Моја је кућа пуна. Мени сви кажу: “Добар дан, господине директоре! Лижем Вам дупе, господине директоре! Велика сте фаца и главни сте у нашим малим животима, господине директоре!”. А ја им се на то само насмејем. Ја само климам главом. Понекад ми севају кристално бела зрнца шећера пред очима. Сваки пут када ми инсулинска ињекција протресе организам, видим своје радно место. Шећераш ослепео од шећера у шећерани.

(Смеје се хистјерично)

Неспособан за рад, инвалдиска пензија! Издржава га жена која нема снаге за живот. Једно дете коцкар, друго ретардирано... Благо ометена на свог ујака и бабу... Несрећа је код нас генетски наследна. Жена слаба. Какав сам ја човек? Понекад зажмурић још јаче да победим мрак и тада видим да нема даље. Дани к’о парни ваљак мељу... Дани пролазе. И само тихо, тихо... Тихо се вуку животи који нестају. Падају к’о лишће. Вену. Гасе се. Шећер је слатак. Добро ми је! Срећа је слатка, а ја слатко убијам лековима.

РАЗВОЈ

Тихомир седи и буљи. Ништа не види. Пружа руку пред себе. Смеје се. Ошвара флашу ракије, пије. После крашке паузе чује се шкрипа улазних врата. Врата се широм ошварају. У проспорију доиру хорор звуци. На вратима се појављује Ђорђе. Он је висок, црн, ситасиј младић. Уредно је зачешљан и обучен. Све време лице му је у грчу. Тихомир чује да је неко ушао, па брзо сакрије ракију. Врата се зашварају и у проспорију настане нејријатна тишина. Ђорђе кружи око Тихомира као око илена. Надмено разгледа проспорију. Седа на томилу књижа, пали цигарету и гледа Тихомиру иза леђа. Ђорђе се накашље.

ЂОРЂЕ: Шта си то сакрио?

ТИХОМИР: Шта ћеш ти овде?

ЂОРЂЕ: Уз'о, па не пушта! Дај 'вамо!

ТИХОМИР: Немам ништа.

ЂОРЂЕ: Је л' шљива?

ТИХОМИР: Већ си добио све што си хтео.

ЂОРЂЕ: Мислиш да сам ја то хтео?

ТИХОМИР: Све си узео.

ЂОРЂЕ: Дали сте.

ТИХОМИР: Сина си нам узео.

ЂОРЂЕ: Он је сам пош'о где је хтео. Није далеко стиг'о.

ТИХОМИР: Кад си му ти био водич. Ти си му показао пут коцке.

ЂОРЂЕ: Мислиш да би га ти даље одвезао?

ТИХОМИР: Мислим да сам га ја терао у правом смеру.

ЂОРЂЕ: Терао си ти све нас у мајчину. Тер'о си га да те прокоцка! Тебе је слушао кад је уложио све ово што си ти стек'о, да он да, да он проћерда к'о да је његово. Све ти је уз'о да није ни трепн'о! Све прокоцк'о!

ТИХОМИР: Говори! Шта хоћеш?

ЂОРЂЕ: Знаш ти, Тихомире! Оно што ја хоћу не могу добити. Зато сад хоћу утешну награду. Задовољење правде.

ТИХОМИР: Ти ми знаш шта је правда...

ЂОРЂЕ: Знам шта је смрт.

ТИХОМИР: Ти си смрт. Страшило!

- БОРЂЕ: Погана су ти и уста, Тихомире!
- ТИХОМИР: Иди, да ми не пробудиш дете.
- БОРЂЕ: Дивна ти и није дете, она ти је више неко чудо.
Божана излази из кућаишила. Ђорђе јој се насмеје.
- БОРЂЕ: Добро вече, Божана!
- БОЖАНА: Јебеш вече у ком си ти.
Ђорђе ђолако ђрелази собу, ђрилази Тихомиру.
- БОРЂЕ: Није лепо тако говорити. Је л' си то у овим књигама читала? Ниси нас тако учила у школи, наставнице!
- БОЖАНА: Нисам ја тебе ништа научила.
Ђорђе ођима флашу од Тихомира. Овај ђрво не да, али брзо одусђане.
- БОРЂЕ: Нешто вам је празно овде.
- БОЖАНА: Биће пуно, једном! Кад тебе не буде било.
Ђорђе исђија ракију. Седа на ђомилу књиђа.
- ТИХОМИР: Дај ми цигарету!
Ђорђе усђане, сђавља руку у цеј. Пређледа ђросђорију. Подиже једну књиђу, ђрелисђа је и баци на ђомилу. Пружа циђаресђу Тихомиру. Тихомир ђуши.
- БОЖАНА: Је л' жив?
- БОРЂЕ: Како се узме...
Тихомир се закашље.
- ТИХОМИР: Узми како би ми узели.
- БОЖАНА: Је л' нам син жив?
- БОРЂЕ: Рецимо да јесте. Батрга се.
- БОЖАНА: Шта ми треба да урадимо?
- ТИХОМИР: Да умремо.
- БОРЂЕ: Да га спасите.
- БОЖАНА: Данас му је рођендан, Ђорђе!
- БОРЂЕ: Сређан му рођендан!
- БОЖАНА: Некада сте били најбољи другови, Ђорђе... Некада сте заједно данашњи дан проводили... Некада сте овде код нас...
- БОРЂЕ: Некада сте ви сину торту правили за рођендан.

ТИХОМИР: Некад смо имали, данас...

БОРЂЕ: Некад сте крали, а данас плаћате дугове.

БОЖАНА: Борђе, Данило је наш син, ми смо све дали да покријемо његове дугове... Ми више...

БОРЂЕ: И није вам остало за Тихомирове казне. Сви сте ви дужни.

ТИХОМИР: А коме? Теби? Да нисмо можда теби дужни, копиле мало?!

Борђе одсечно ѓриђе Тихомиру, уноси му се у лице и ѓледа ѓа дрско, а ѓоћом се осмехне.

БОРЂЕ: И мени.

Божана седа ѓоред Тихомира.

БОРЂЕ: Држе га затвореног. К'о кер лаје... Цвили! Тражи вас! Каже ви ћете га извући... Гладан је и упишан!

БОЖАНА: Узми мене, њега остави на миру.

БОРЂЕ: Шта ћеш ми ти? Он ми је кућу и кола прокоцкао! Он ми је уз'о јер смо другови, па никад није вратио!

ТИХОМИР: Немој да си безобразан, дериште!

БОРЂЕ: Божана, дај нешто да прегризем!

ТИХОМИР: Прегриз'о језик дабогда!

БОРЂЕ: Сањ'о сам како молиш, Тихомире! Како си ми ти отац и молиш да те се не одрекнем. Сањ'о сам те како грцаш у сузама и пузиш к'о црканица под мојим ногама.

ТИХОМИР: Јеби се!

БОРЂЕ: А ја ти газим шаке лоповске и заврћем ти шију. Ти се надув'о к'о балон и црвениш, а капилари ти од алкохола експлодирани на образима.

ТИХОМИР: Где ти је мајка била у сну?

БОРЂЕ: Под тобом. Мртву си је довук'о на мој праг, битанго матора!

Божана доноси храну. Комад ѓечене инициле и чашу.

БОРЂЕ: Старо ти ово месо, Божана!

БОЖАНА: Старо...

БОРЂЕ: Боље свој батак да си испоховала.

БОЖАНА: Голе кости су ти то.

БОРЂЕ: Да пипнем...

Борђе је сџиска за буџину. Она жмури.

БОРЂЕ: Мало висиш, ал' добро се држиш за своје године.

ТИХОМИР: Ждери то месо и одлази!

Борђе једе. Божана седи њоред њеџа и џледа ѓа. Тихомир седи окренуџ леђима њима.

БОЖАНА: Сећаш се Ђорђе, била је јесен к'о данс? Сећаш се како сте ти и мој Данило пецали доле на реци? Када смо правили роштиљ код нас у дворишту... Биле су шницле к'о шака велике!

Ђорђе не диже џлаву из џањира.

БОРЂЕ: Сећам се.

БОЖАНА: Ја сам на тебе гледала као на своје дете.

ТИХОМИР: Као на своје...

БОРЂЕ: Сећам се.

БОЖАНА: Данилу је данас рођендан.

БОРЂЕ: Знам. Нисам ја заборавио да је њему рођендан. Али, то је тек сутра.

БОЖАНА: Сад ће сутра. Још који минут.

БОРЂЕ: Зато сам ја дошао. Дошао сам јер сам му веровао, јер сам га подржао, јер сам му позајмио све, а он ми узео и више од тога.

БОЖАНА: Сећаш се када си му купио за рођендан ону ваздушну пушку с којом сте убијали сове овде у боровима поред реке?

Ђорђе џодиџне џлаву, насмеје се џодсмешљиво. Подиже ноџу Божани у крило. Она ѓа џледа џресџрашено.

БОРЂЕ: Изуј ми ципеле. Ноге су ми се упариле...

Божана му изува цџпеле.

БОРЂЕ: И чарапе!

Божана му изува чарапе.

БОЖАНА: Убијали сте сове... Сове сте... Убијали!

БОРЂЕ: Нисам ја купио ту пушку. Знате да сам је украо! Знате да нисам могао да је купим. Хтели смо да убијемо сове. Сове стално стењу и зајебавају мале мишеве. Велики људи зајебавају мале људе. Ја сам увек мрзео велике сове.

БОЖАНА: Да... Сове умеју да буду застрашујуће.

БОРЂЕ: Нису оне нас плашиле. Био је то чист гнев.

БОЖАНА: Деца к'о...

БОРЂЕ: Ал' гнев често неће да прође! Измасирај ми мало табане. Ужegli ми се од ходања. Кад живите овде на крај села... Жута вам је кућа! Некад је била бела и блистава, а сад к'о да сте је запишавали.

БОЖАНА: А кад сте крали жваке код оне Миље што има продавницу доле, низ улицу? Кад вас је вијала са штапом, а ви се сакрили овде испод стола...

БОРЂЕ: И смејали се кад је умрла од рака. Сећам се.

Крајика пауза. Божана масира БорЂеве ноге. БорЂе заврши са јелом и устиаје, проиђрља Божану по глави, као да је грубо помази. Одскакуће до Тихомира са флашом ракије.

БОРЂЕ: (Пева)
 На крај села жута кућа,
 испишана кућа,
 смрдљива кућица!
 У њој седи слепи чика
 и недојебана му женица,
 кућа жута
 испишана кућица!
 Била је бела
 а сад жута
 на пишаћку смрди,
 пуши вам се кућа
 испишана кућица!

БорЂе седа поред Тихомира грли га. Пружа му флашу.

БОРЂЕ: 'Ајде, анестезирај се, мање ће те болети!

ТИХОМИР: Не може болети више од овога.

БОРЂЕ: Ниси ти још спознао прави бол.

Божана прилази књиџама, преиђура их. Баца их на једну гомилиу. Тихомир пресџирашен, поред њеџа БорЂе исџија ракију из флаше.

БОЖАНА: Реци нам шта ће бити са Данилом? Зашто не узмеш ове књиџе? Продај их! Има ту великих писаца. Имам ја ту и Толстоја и Достојевског и Чехова и Енглезе и Французе и Немце... Ренесанса, антика... Библија...

Божана седа на књиџе пресџирашена, очи јој џуне суза.

БОЖАНА: Немамо више ништа.

БОРЉЕ: Ништа није довољно. Који ће ми курац твоје књиге?!
Продај их сама!

Борђе њије ракију, цури му из уста низ враи.

БОЖАНА: Неће од мене нико ни лек да узме на самрти. Гаде ме се
људи к'о да сам...

БОРЉЕ: Гаде се на тај израз. Смрт ти се у очима познаје. Увела
си, наставнице!

БОЖАНА: Види...

Божана корача скрушено ка Борђу.

БОЖАНА: Је л' видиш још нешто сем пустоши?

ТИХОМИР: Прекини, Божана!

БОЖАНА: Пусти ме!

ТИХОМИР: Сместа да си уђутала!

БОЖАНА: Докле да ћутим? Нећу више да ћутим!

Тихомир скочи као ошурен. Божана вуче Борђа за рукав, он се смеје.

БОЖАНА: Питаш ме где је торта?! У теби је! И свећице си
прогутао и поклоне испод јелке и честитке и сијалице и
осмехе и душу... Ништа оставио ниси!

Тихомир ситиска Божану, ѓрли је и ѓура од Борђа.

БОЖАНА: Да ти мајка зна какав си монструм постао...

БОРЉЕ: Мајку ми у та уста прљава не узимај!

БОЖАНА: То што ти говориш је болесно!

Тихомир ситавља Божани руку ѓреко уста. Она ѓа одђурне.

БОРЉЕ: Хоћеш да те јебем у тај весели језик?

*Борђе ѓрилази Божани и Тихомиру. Сѓушѓа флашу. Хваѓа их
обоје за враи и ѓура ѓред себе. Они седају.*

БОРЉЕ: Време је за једну игрицу. Играћемо се!
Ви ћете да кажете све гадости које сте радили мени и
мојој породици... Ја ћу прописно да вам судим. За све ћу
вас осудити!

БОЖАНА: Нисмо ми...

БОРЉЕ: Јесте.

БОЖАНА: Ја сам те волела... Био си Данилов друг... Ниси био неки ученик... Запуштен... Поклањала сам ти оцене...

БОРЂЕ: Неморална на радном месту. Сажаљевала сиромашну децу и из лажне милости поклањала оцене. Јавно понижавала децу тако што је од њих правила дебиле да им се цео разред смеје.

Божана се окрене ка Ђорђу, он јој враћи љаву најред.

БОЖАНА: Несрећа из тебе говори, ал' нисам ја крива што ти је испало тако. Нисам ти ја живот дала, нећу га ни узимати.

БОРЂЕ: Намерно си давала теме за писмени о којима ја не могу да пишем. Моја мама... Моја срећа... Мој живот... Ништа ја нисам имао и ето ти га на – кец к'о врата!

БОЖАНА: То је ствар програма.

БОРЂЕ: Програм за циљ има да направи разлику међу децом и да слабије уништи. Ти си егзекутор, Божана!

ТИХОМИР: Све што говориш је срање!

БОРЂЕ: Срање почиње са тобом, Тихомире!

ТИХОМИР: Срање почиње с твојим пијаним оцем који те је направио да на њега будеш будала!

БОРЂЕ: Мога оца су прегазили такви као ти. У брзим колима без душе и кочица. Тамо, поред пута, да му се ни гроб не зна. Сви терате где хоћете, убијате кога стигнете!

БОЖАНА: Немамо ми везе са смрћу твог оца. Ти се тад ниси ни родио.

ТИХОМИР: Пијан се истресао у твоју мајку и отишао. Свеједно је за тебе да ли је мртав или жив, кад те погледао не би!

БОРЂЕ: Али имате везе са смрћу моје мајке!

БОЖАНА: Није имала снаге за живот.

ТИХОМИР: Не уплићи нас у њене слабости.

БОРЂЕ: Ти си је сјеб'о!

ТИХОМИР: Шта сам ја?!

Тихомир крене да усџане, окреће се ка Ђорђу, овај га агресивно џурне да падне на колена.

БОРЂЕ: Прво си је јеб'о, па си је сјеб'о! Хоћеш да се јебеш, а да ти не уђе?! Е, па не иде то тако, драги Тихомире!

ТИХОМИР: Какве то везе име са њеном смрћу?

БОЖАНА: Какве то везе... Везе... Има везе!

БОРЂЕ: Јеб'о је у канцеларији, па јој дао отказ!

БОЖАНА: Све су то људи измислили!

БОРЂЕ: Јеб'о је у соби поред моје. Стењ'о је к'о животиња и није ми дао да спавам. А ти ми наставнице сутра кажеш пишите о омиљеном догађају из детињства.

БОЖАНА: Ти никада ниси писао...

БОРЂЕ: Шта си хтела да пишем?! Да пишем како не могу да спавам док твој муж јебе на смрт моју мајку док она вршти к'о највећа курва с улице... За мало сувог хлеба и млека... За вежбанку за твој усрани писмени! За нове патике! А он јој да отказ... Ето, то је мој најомиљенији догађај из детињства!

Борђе се уозбиљи и накашље. Божана љледа у Тихомира. Тихомир погнута главе клечи.

БОЖАНА: Данило и ти сте имали нешто друго...

БОРЂЕ: Тихомира.

Божана усјаје, љрилази Борђу.

БОЖАНА: Поштовали смо те. Јесмо. Волели те. Јесмо. Искрено сам те волела.

БОРЂЕ: Како си ме волела?

БОЖАНА: К'о пас што се воли... Онако, да му се верује. Да му се из тањира да да једе.

БОРЂЕ: К'о цукелу са улице си ме прихватила. Да ме нахраниш, а онда марш! Да те није страх од Бога. Да покријеш мужа.

БОЖАНА: Не. Него да ти покажем да може бити боље. Да идеш даље!

БОРЂЕ: Где да идем? У пизду материну сте ме послали!

БОЖАНА: Сад је... Овако... Ако не разумеш... Квит смо.

БОРЂЕ: Један, два, три, четири... Сви сте живи, кол'ко видим?

БОЖАНА: Мене убиј!

БОРЂЕ: Нећу.

БОЖАНА: Што нећеш?

БОРЂЕ: Неће ми бити лепо.

БОЖАНА: Биће лепо, веруј ми! Болеће их све што ме нема. Зашто да убијеш Дивну, болесна је, само ћеш је спасити? Зашто да убијеш Данила? И њега ћеш спасити, неће га ни заболети. А Тихомирова смрт ти је тек будалаштина. Сам кажеш да је заслужио.

БОРЂЕ: Досадно је што се предајеш.

БОЖАНА: Мене ако убијеш, болеће их.

БОРЂЕ: Ти би хтела да се спасиш, је л' да?

БОЖАНА: Хтела бих.

Борђе је хваћа око стирука.

БОРЂЕ: Видиш... Не иде то тако.

БОЖАНА: Него како?

БОРЂЕ: Овако...

Борђе снажно хваћа Божану за међуножје, њако да је боли. Она прави гримасу, гримасу да не љусти глас.

БОРЂЕ: Ви'ш како је јако? Како боли? Кида к'о вук!

Божана неконтиролисано цикне. Тихомир се љрне, љвратио се.

ТИХОМИР: Пусти је!

БОРЂЕ: Не дирам је.

ТИХОМИР: Пусти је, говно балаво!

БОРЂЕ: Је л' те дирам?

БОЖАНА: Не дираш...

БОРЂЕ: Видиш да је нисам ни пипн'о!

Борђе се смешка и љвређује Божану. Њој је све љеже да се суздржи од вриска.

ТИХОМИР: Јео си, измалтретирао си нас, повредио, сад иди! М'рш!

БОРЂЕ: Да идем? Овде да идем? Ево, одлазим...

ТИХОМИР: Да одеш да се не вратиш никад!

БОРЂЕ: Одлазим, ево, одлазим...

Борђе све насилније додирује Божану. Она врисне. Он је љурне од себе, да љадне на књиџе.

ТИХОМИР: Божана?!

Тихомир крене ка Божани, млаћи рукама јер не види.

БОЖАНА: Добро сам.

ТИХОМИР: Дирао те је?

БОЖАНА: Не, нашла сам књигу...

ТИХОМИР: Коју књигу?

БОЖАНА: Библију сам нашла, Тихомире, па сам се обрадовала.

Божана се расиљаче. Тихомир јој љриће и клекне ѡред ње. Грли јој ноге. Она брише сузе. Борђе оде у куйашило, лево.

БОЖАНА: Баба је маму родила у логору. Баба је хтела да побегне, да нађе деду. А деду су већ убили негде. Деда нема гроб. Бабу су убили на крају. Успела је да изнесе маму... Нека жена. Не знам која. Причала је мами о баби. Купила јој је књигу. У тој књизи све пише. Нико не зна. Ја не знам ко сам и коме припадам. Ја хоћу да утонем у сунце и да будем слободна. Да се ослободим. Да знам ко сам. Ја не знам... То што ја кажем, то нисам ја, то је у тој књизи неко рекао, а ја сам прихватила. Тамо је добро победило. Тамо баба није умрла. Тамо је дете било живо. Овде он не може да чита. Дете је... Болест је све појела. Гризе! Штипа ме гас! Бодљикаве жице рањавају ноге! Нешто нас гризе к'о киселина! Нема гроба. Паре... Све се продало. И живот и смрт. Не могу ни да живим ни да мрем, јер немам да платим. Само овако нигде. Са неким, к'о да сам сама. Деца... К'о да сам сама. Логор. Баба је у логору завршила, ал' је кристалне чаше спасила... И књигу једну што јој је једна дала... И сличицу једну са дедом и мамом... И бебу једну, туђу, што су је оставили... И душа јој се сад по облацима ваља, густим... Ја... Сама. Нема ништа. Нема нигде.

УМИРАЊЕ

Божана шећа нервозно по просјорији. Тихомир седи. Изненада Тихомир шчеја Божану за чланак. Она сјане.

ТИХОМИР: Спавао сам са његовом мајком.

БОЖАНА: Знам.

ТИХОМИР: Док је радила код мене у шећерани.

БОЖАНА: Знам.

ТИХОМИР: Док си ти предавала њеном сину.

БОЖАНА: Знам.

ТИХОМИР: Често сам спавао са њом.

БОЖАНА: Волео си је?

ТИХОМИР: Не знам.

БОЖАНА: Мене ниси ни гледао. Трпела сам.

ТИХОМИР: Ти си била к'о друга особа. Ти си увек живела у неком другом свету. Читала си. Трчала си за свом том школском децом, за Дивном...

БОЖАНА: Никад мени није било по вољи.

ТИХОМИР: Што си трпела?

БОЖАНА: Шта бих без тебе? С тобом је Дивна научила да плива. С тобом су видели све и пробали све... С тобом сам ја видела свет и осетила живот...

ТИХОМИР: Ја сам хтео да те оставим.

БОЖАНА: Знам.

ТИХОМИР: Она је била млађа. Била је лепша. Пуштала ми је да радим све што ти ниси. Да је пипам свуда. Некако...

БОЖАНА: С њом ниси имао децу. Зашто ме ниси оставио?

ТИХОМИР: Плашио сам се.

БОЖАНА: Мене?

ТИХОМИР: Краја. Она је дала све. Ти си стално дозирала, ал' си зато дала живот. Је л' би сада трпела?

БОЖАНА: Више не бих.

ТИХОМИР: Отишла би?

БОЖАНА: Негде... Да те заборавим заувек.

ТИХОМИР: А Дивна?

БОЖАНА: Дивна ће увек бити далеко за све нас. Покупила је ту ретардацију на твоју бабу и к'о зна кога све с твоје стране. “Благо заостала.” – Докторе, довољно је заостала да никада не стигне да живи!

ТИХОМИР: Нисам могао да те оставим. Једног јутра сам се вратио кући. Била је субота. Ти си још спавала. Лице ти је било надувено и погужвано. Била си гадна од сна. Данило је спавао. Дивна је спавала са тобом у кревету. Гледао сам вас и онда сам сео овде... Имали смо тада сав намештај. Имали смо телевизор. Имали плоче, тепихе, украсе, успомене... Имали смо све... Сипао сам пуну чашу, до врха... Добро сам испрао грло и пљнуо у чашу. Мало сам пљнуо по себи. Чашу сам бацио. Знаш шта је било у чаши?

БОЖАНА: Виски?

ТИХОМИР: Она. Ђорђева мајка. Прљавштина.

БОЖАНА: Није она крива. Бедница. Обележио је за читав живот. Прво тај скот који га је направио, онда ти.

ТИХОМИР: Опрао сам тог јутра своје тело. Обријао се...

БОЖАНА: Не говори ми више о томе. Повратићу.

ТИХОМИР: Два дана након тога сам је отпустио. Знао сам да нема где и шта да ради. Пустио сам је да оде. Била је болесна.

БОЖАНА: Не додируј ме сада.

ТИХОМИР: Јер сам схватио да тебе волим.

БОЖАНА: Јер си схватио да немаш муда.

ТИХОМИР: Шта је требало?

БОЖАНА: Да је никада не погледаш. Да никада руке и очи са мене не подигнеш. Да гледаш своја посла. Свој живот. А био ти је леп живот. Казна те стигла. Ако те боли, нека те боли јако.

ТИХОМИР: Не окрећи ми леђа.

БОЖАНА: Дупе сам ти окренула. Кад леђа и образ немам.

ТИХОМИР: Опрости ми.

БОЖАНА: Опростила сам оног дана кад сам те пустила да одеш.

ТИХОМИР: Волео би да ти погледам сад дубоко у очи. Да видим гађење у зеници. Да ти дигнем капак кад зажмуриш од муке.

БОЖАНА: Мрак ми је к'о што је и теби мрак. Стално.

ТИХОМИР: Није мени стално. Мрак ми је када је и теби мрак. Кад затворим очи онда видим тебе лепу... Видим твоје беле сисе и млеко што тече по устима наше деце... И осетим укус твог тела и твоје рибе што је навикла на суво.

БОЖАНА: А ја кад затворим очи онда најзад не видим ништа.

ТИХОМИР: Мени је овако када је дан све модро к'о масница, то је кад те живот бије по носу!

БОЖАНА: Нос ти тврд па никако да ти се кост набије у мозак и да престанеш. Тако је и мени. Такав је живот. Несаломљива кост.

Дивна излази из собе у љицама. Носи крила на леђима.

ДИВНА: Гребе!

Божана се нагло ѓирѓне.

БОЖАНА: Спавај!

ДИВНА: Тамо гребе!

БОЖАНА: Да видим!

Божана ѓанично ѓреѓледа Дивнине ѓодлакѓице и враѓи.

ДИВНА: У соби! На зиду гребе!

БОЖАНА: Ко?

ДИВНА: Паук!

БОЖАНА: Паук кад гребе, то се не чује. Нека гребе зид, зид то не осети.

ДИВНА: И један велики пацов гребе!

Божана креће ка соби, Дивна седне.

БОЖАНА: Дођи са мном!

Божана ѓровирује у собу, ослушкује.

БОЖАНА: Није то пацов. Сан је то. Само си ружно сањала.

ДИВНА: Шта сан хоће да изгребе?

БОЖАНА: Хоће да те уплаши, али ти га мораш победити. Није сан јачи од тебе.

ДИВНА: Мене је маца једном огребала.

БОЖАНА: Маце су зле и опасне.

ДИВНА: Маце хоће да поједу!

БОЖАНА: Хоће, а не могу. Мала су им уста и канџе, зато су зле, јер су несрећне.

ДИВНА: Једе ми се торта.

БОЖАНА: Сутра.

ДИВНА: Где је бата?

БОЖАНА: Јаше коње далеко. Ускоро ће доћи!

ДИВНА: Сањала сам вукове. Велике. Длакаве. Са кравим зубима.

БОЖАНА: Иди сањај пудинг, нежан и трескав, што јако мирише.

ДИВНА: Плашим се, мама!

БОЖАНА: Чега?

ДИВНА: Длакавог вука, прљавог!

Божана је зајрли.

БОЖАНА: Неће ти вук ништа, ако сада легнеш. Покриј се до главе и јако ушुшкај ноге, да те нико не може дирати. Ако чујеш неке гласове и неко вриштање, то је сан! Ти јако зажмури док све не прође!

Из кујинашца излази Ђорђе. Мокро му је лице од воде. Закопчава шлиц.

ЂОРЂЕ: Гладан сам.

ТИХОМИР: Време је да одеш.

ЂОРЂЕ: Божана, гладан сам! Шта имаш ту? Нешто слатко!

БОЖАНА: Пекмез од шљива.

Ђорђе љулази Дивни. Дивна се кривели.

ЂОРЂЕ: Све од шљиве. Ракија, пекмез, око... Око ће ти поплавети к'о шљива, Тихомире!

ТИХОМИР: Јебеш око које не види. Нека плави!

ЂОРЂЕ: Ако га ископаш бар неће стајати ту. Овако ме нервира. Постоји око, а не види ме. Мрзим такво око.

Божана доноси теглу љекмеза.

БОЖАНА: На спавање, Дивна!

ЂОРЂЕ: Види Божанино око немирно, само лети. Беже јој окице к'о да је разрока. Уплашила се... А?!

БОЖАНА: Хлеба нема.

БОРЂЕ: Да једем прстима?

БОЖАНА: Умачи.

БОРЂЕ: Дођи!

Божана прилази Борђу. Он ошвару шећлу, иружа је ка њој, она љледа у Дивну, која се смешка. Борђе хваћа Божану за руку, ѓура јој ирсће у шећлу. Смеје се безобразно, а иошом јој лиже ирсће.

БОРЂЕ: Баш су ти леѓи прсти, наставнице! Дуги, танки к'о јединице. Види овај са бурмом... Мало ти се криви... Мало је гадан... Мало ти нокат урастао ту... То је од бурме.

БОЖАНА: Је л' си завршио?

БОРЂЕ: Да.

Борђе усћане и мази Божану ио враћу, дише јој за враћ.

БОРЂЕ: Смрдиш.

БОЖАНА: Говно мало!

БОРЂЕ: Баздиш на неопрано и масно.

БОЖАНА: Јадниче!

БОРЂЕ: Доле ти је киселина... Шаку би ми појела...

БОЖАНА: Нос би ти појела да ме не њушиш више, псето!

БОРЂЕ: Иди, воли Тихомира! Воли тату!

ДИВНА: Ја волим тату!

Дивна се раздрађано залейћи ка Тихомиру, ѓрли ѓа. Тихомир ѓура Дивну.

ТИХОМИР: У кревет!

БОРЂЕ: Пустѓи вилу! Велика је она сада. Може да остане будна до касно. Кол'ко хоће може да је будна? Је л' тако, вило?!

ДИВНА: Ја могу колико хоћу, тата!

ТИХОМИР: Није тако. Мала си ти за ноћ.

ДИВНА: Ја гадно сањам.

БОРЂЕ: Кад не сањаш мене.

ДИВНА: Сањам вукове. Некад сањам мужа. К'о што мама сања тату!

БОЖАНА: Не сањам ја Тихомира.

ДИВНА: Мама каже да муж боли.

БОРЂЕ: Лаже мама, нема она појма кол'ко може да ти буде лепо!

ДИВНА: Лаже мама...

ТИХОМИР: Дивна, доста је било! Нећу те опомињати више!

БОРЂЕ: Доста је, Тихомире!

ДИВНА: Да, тата!

Борђе зџра Божану њоред Тихомира. Она сџоји, он седи. Дивну вуче за руку. Она цџйка и крevelи се. Посџроји их у врсџу. Обилази их као њосџројене војнике.

БОРЂЕ: Вечерас је Данилов рођендан и ја вечерас испуњавам жеље. Да вас чујем! Шта хоћете?

ДИВНА: Ја хоћу мужа! Да сам велика, хоћу!

БОЖАНА: Да све прође. Да отворим очи негде где ће све да сија толико да ме боле очи, а ја ћу гледати. Гледаћу у сунце које ме пече. Кожа ће да ми буде чиста. Душа ће да се подигне високо изнад тела и да јој буде лепо. Да буде велики мир. Свуда. У мени.

ТИХОМИР: Желим да нестанеш. Желим да све заборавим као да није ни било. Желим да се син врати кући. Здрав, прав, једар, мало прљав син који ће да се окупа и да мирише на ново. Желим да ћерка буде к'о поток бистра, а у потоку рибе да клизе паметне да никада удицу не прогутају. Желим да се преда мном отвори слика моје жене, срећне. Да јој смех пробије звучни зид. Желим да нестанеш заувек.

Борђе њрилази Дивни, мази је њо коси, она се смеје.

БОРЂЕ: Вило, вило, седи ми у крило!

ДИВНА: Да ме волиш! Ја то желим.

БОРЂЕ: Волећу те к'о нико.

ДИВНА: Да могу да летим.

БОРЂЕ: Долети мени овде.

Божана се хваџа за сџомак, злава јој клоне. Тихомир креће најред и буљи њресџрашено.

ДИВНА: Је л' си ти нечији муж?

БОРЂЕ: Хоћеш да будем твој?

Божана ексџлодира.

БОЖАНА: Ево ти моје тело, јеби ме, сеци ме, черечи, туци... Ради шта хоћеш, врати нам сина!

Борђе се смеје. Дивна се смеје и љледа у Борђа. Божана одишећа до Тихомира. Сјане њоред њега.

БОЖАНА: Отерао си му мајку... Раскомадану од болести и живота, од мушког зноја и неправде. Одбацио си одговорност... Сад гледаш, а не видиш!

ТИХОМИР: Не видим заправо. Ал' видим оно што јесте.

Тихомир је зрли, она се оћима.

БОЖАНА: Дош'о је ђаво по своје. Прождраће те. Смрвиће те. Смрдеће далеко на твоју несрећу.

ТИХОМИР: Не призивај...

БОЖАНА: Све је то већ било, а никад неће проћи.

ТИХОМИР: Одсекао бих себи руке најрадије!

БОЖАНА: Гладне ти руке к'о што су ти очи гладне биле, ал' очи су отишле. Мутне су постале к'о река ова доле. Мутне и споре.

ТИХОМИР: Еј, Божана, не говори те страшне речи! Сети се пекмеца којим си ми хлеб мазала и смејала се чак и када ти се плакало. Сети се да сам ја кувао тај пекmez.

БОЖАНА: Сад је он ту. Ево, иза тебе! Прља последњу ствар која нам припада. А ти мораш да трпиш.

ТИХОМИР: Ђути!

БОЖАНА: “И рече: Један човјек имаше два сина,
И рече млађи од њих оцу: – Оче! Дај ми дио од имања што припада мени. И отац им подјели имање. И потом до неколико дана покупи млађи син све своје, и отиде у даљну земљу; и онамо просу имање своје живјећи беспутно.”

ТИХОМИР: Није он мој син.

БОЖАНА: Јер си му дирао мајку... Јер си сам направио својим оно што ти не припада. Зато се морало разделити. Обојици! А обојица глупи, а обојица празни, а обојица једнако туђи и једнако твоји.

ТИХОМИР: Није он мој блудни син!

БОЖАНА: Није ни Дивна његова, па је ипак дира!

ТИХОМИР: Божана...

БОЖАНА: Тихомире... Што гураш тај кржљави курац тамо где не треба? Јебеш нас у све животне поре! Пичко!

Божана ћочне да ѓлаче хистѳерично и оћирчи у кућайћило. Тихомир се наслања на враћа од кућайћила, склизне низ њих немоћно. Ђорђе додирује Дивну.

ДИВНА: Где је мама?

ЂОРЂЕ: Мама не сме то да види.

ДИВНА: Што?

ЂОРЂЕ: Као што ти не смеш да видиш када тата воли маму.

ДИВНА: Што?

ЂОРЂЕ: Срамота је.

ДИВНА: Што?

ЂОРЂЕ: Јер се свашта види.

ДИВНА: Што?

Ђорђе се изнервира.

ЂОРЂЕ: Где ти је чаробни штапић?!

ДИВНА: Немам. Изгубила сам га.

ЂОРЂЕ: Не може вила без чаробног штапића.

ДИВНА: Ја сам имала један велики чаробни штапић и онда сам...

ЂОРЂЕ: Имам ја штапић за тебе. Чаробни. Велики.

ДИВНА: Стварно?!

Ђорђе јој ћрилази ћрли је. Узима је за руку и ћрља ћенићалије о њену шаку.

ЂОРЂЕ: Узми штапић.

Дивна се измакне, смеје се хистѳерично.

ЂОРЂЕ: Скини се.

ДИВНА: Да ме видиш?

ЂОРЂЕ: Покажи ми где хоћеш да те волим.

ДИВНА: Да ме волиш ту... Ту... Ту... Ту...

Дивна ћоказује своју сћваћицу.

ДИВНА: Ово је моја венчаница.

ЂОРЂЕ: Скини је!

ДИВНА: Треба да будем у венчаници ако си ми ти...

Ђорђе је обара на ѓод, обЂрли је ођђозади. Вуче је за крила. Дахће јој за врађ. Сђиска је за међуножје.

ДИВНА: Боли ме.

ЂОРЂЕ: То је лепо. Лепо. Опусту се.

ДИВНА: Боли... Ме...

ЂОРЂЕ: Полако...

ДИВНА: Јој, ала ме боли... К'о вук!

Ђорђе је ѓишка. Пођом је силује. Држи јој руку ѓреко усђа ѓако да не може ниђђа да каже. Ломи јој вилинска крила на леђима. Она се не ођуре. На Дивну одозђо ѓада сребрни ѓрах. Тихомир се усђравља ѓрилази им.

ТИХОМИР: Дивна?!

ЂОРЂЕ: Јеби се!

ТИХОМИР: Шта радиш, Дивна?

ЂОРЂЕ: Одраста!

ТИХОМИР: Пусту је!

Тихомир удари Ђорђе у леђа, овај ѓа Гурне снажно ѓако да Тихомир ѓадне на ѓод.

ЂОРЂЕ: Вило, вило, боља си од жене!

ДИВНА: Ја сам твоја жена.

Ђорђе се ѓридиже, закођчава шлиц. Тихомир се ѓакође ѓридиже. Дивна лежи на ѓоду и смеје се.

ДИВНА: Тата ја сам сада порасла. Ја сам сада велика. Нашла сам мужа. Рекла ми је мама да је муж неко ко ће да ме воли као што се ти и она волите. Ја њега волим тата! Он мене воли! Сада сам порасла, је л' тако тата?! Је л' сам сад велика?!

Ђорђе самозадовољно ѓледа у Тихомира који се Грчи и ѓресе. Тихомир ѓолако Губи конђролу. Дивна усђаје и смеје се. Сђранице коцке се ѓосђейено удаљавају. Ђорђе ѓриђе и шуђине Тихомира у сђомак.

ЂОРЂЕ: Је л' ово био инцест, а тата?!

ДИВНА: *(Пева)*

Лети, лети да полети
Сређа велика сва шарена
Плива, плива весела рибица
Водом се напунила плуђа

Дошла ми је вила
 Савила сам гнездо
 Легла је птичица
 Сломљених крила
 Родила је бебу
 Родила је вила
 Весела, шарена

*Борђе се смеје, удара Тихомира у њролазу и одлази кроз излазна
 вратиа. Сѣранице коцке њадају. У њозадини Божана виси обешена.
 Тихомир сѣоји на средини оѣвореноѣ ѡросѣора, изѣубљен, нишиѣа
 не види. Дивна весело скакуће, ѡева и одлази.*

ДИВНА: (Пева)
 Трчи трчи своме мужу
 Трчи трчи женица
 Постала к'о мамица
 Нарасла јој сисица
 Дошла јој је вила
 Весела је вилица
 Набрекла стомачина
 Весела је
 Весела је
 Весела је вилица!

*Дивна одлази. Тихомир сѣоји сам. Не зна ѣде је, а ѡѣѣом... Мрак
 црн к'о у Тихомировим очима.*

КРАЈ